

Vtisi in poročila s pohodov in drugih aktivnostih PD Kočevje v letih od 2008 do 2011

26. 7. 2008

Vzpon na Vrbanove špice (2299m – 2408m), Begunjski vrh (2461m), Cmir (2392m) in Rjavino (2532m)

26.7.2008 smo se zgodaj zjutraj zbrali na avtobusni postaji. Nekateri še malo zaspani, nekateri nasmejani, vsi pa v pričakovanju čudovitega dne, ki nas je čakal. Avtobus nas je popeljal mimo Ljubljane, Jesenic, Mojstrane in vse do Zgornje Radovne v dolino Kot, kjer se cesta konča in začneja pešpot. Še zadnje priprave pred začetkom večurne hoje: požirek tekočine, manjši prigrizek, nahrbtnik na rame in palice v roke, pa gremo. Kolona planincev se je vila mimo dreves, ki so postajala vse bolj redka in manjša. Po eni uri hoje smo prišli do potočka s pitno vodo. Prva priložnost, da se malo osvežimo, spočijemo in natočimo vodo v naše plastenke. Ponovno nahrbtnik na rame in gremo naprej. Gozdna meja je bila že zdavnaj za nami, ko smo se že spraševali: »Ali ne bi bilo dobro kaj pojesti?« »Seveda, pri Debeli skali, tam zgoraj« se je glasil odgovor Toneta. »Aha, tam zgoraj?! No ja, še malo pa smo tam, pri Debeli skali.« Tam pa nas je čakalo prvo presenečenje. Toliko kozorogov tako blizu nas še nisem videl. Cele družine so bile na kupu. Glej ga tu, tam je še eden, pa tam tudi! Prav nič se nas ne bojijo. Bili so tako rekoč na dosegu rok. Ješ malico in opazuješ kozorožce, res idilično. Toda kaj, ko moramo iti naprej do Vrbanovih špic. Sedaj gre zares! Gora, ki smo jo do sedaj od spodaj samo opazovali, je čakala na nas, da jo osvojimo. Nadeli smo si čelade, zložili palice in se previdno spoprijeli z Vrbanovimi špicami. Previdnost ni bila odveč, saj je bila pot zelo težavna, v pomoč pa so nam bili klini in jeklenice. Malo navzgor, malo navzdol, pa spet navzgor, ... Kateri klin naj primem, kam naj premaknem nogo, je tu dovolj varno? Pasti ne smem, bodi previden! Končno Spodnja Vrbanova špica visoka 2299 m. Sedaj pa samo še dol do Staničevega doma. Ne, ne, tam je še ena Špica! Še višja, 2408m visoka! Pot se mi zdi še težja, še bolj strma. Spet po klinih in z jeklenico v roki navzgor, navzgor do vrha. To so res prave špice! Ne pustijo te, da bi malo pogled usmeril po okoliških hribih, morda v nebo, kjer so se v daljavi že zbirali oblaki. Po napornem plezanju smo le priplezali do vrha. Zadovoljstvo je bilo veliko, saj pot res ni bila lahka, mi pa smo vsi priplezali na vrh. Pogled na sosednje vrhove je bil čudovit, še posebej na severno triglavsko steno in sam Triglav. Videti je bilo, da je na Triglavu kar nekaj planincev. Časa za radost in počitek ni bilo veliko, saj smo bili v časovnem zaostanku in tudi nebo se je vse bolj temnilo. Nekje v daljavi so že padale prve dežne kaplje. Počasi smo se spustili do Staničevega doma. V domu je bilo že veliko planincev. Vsi dobre volje, nasmejani, kot se za prave planince spodobi. Po manjšem oddihu in prigrizku smo se nekateri odločili, da gremo še na Begunjski vrh in Cmir. Vzpon na Begunjski vrh, visok 2461m, je potekal bolj umirjeno. Vreme na vrhu sicer ni bilo najbolj prijazno, pogled okoli nas pa nam je dal vedeti, da moramo pohiteti, sicer nas bo ujela nevihta. Odpravili smo se še na Cmir, visok 2393m. Med hojo smo na drugi strani poti lahko opazovali Vrbanove špice, za njimi pa mogočno Rjavino, ki smo jo nameravali osvojiti naslednji dan. Po prihodu na vrh Cmira ni bilo veliko časa za oddih, saj je bila ura že pozna, vreme pa je ves čas opozarjalo, da lahko vsak čas začne deževati. Odpravili smo se nazaj proti Staničevemu domu. Vso pot smo imeli srečo z vremenom, saj je takoj po prihodu v kočico začelo deževati. Zato je bilo vzdušje v kočici toliko bolj prijetno, sproščeno in veselo. Posedli smo se okoli miz in veselo kramljali ob kozarčku piva. Tudi kakšna jota s klobaso je prav dobro dela. Ob tako prijetnem kramljanju in utrujenosti od celodnevne hoje, mi je v spomin prišel večer ob Krnskih jezerih izpred enega leta. Kako je bilo veselo! Jaz sem vlekel meh, kočica pa je pela in plesala. »Ali imate kakšno harmoniko?« sem vprašal oskrbnico Staničevega doma. »Žal ne«, je odgovorila. »No ja, saj nas jutri čaka vzpon na Rjavino in dobro bi se bilo spočiti in naspati!« sem se tolažil. Globoka tema je ovila kočico, ko smo se počasi odpravili spat. Misli so nam begale zdaj sem, zdaj tja. Zdaj na prehojeno pot, zdaj na jutrišnji dan. Počasi pa so tudi te ugasnile v spanec.

Naslednji dan smo se zbudili v deževno jutro. Vsi smo upali, da se bo vreme poboljšalo in da se bomo lahko odpravili na Rjavino, 2532m visoko goro. Skozi okna smo opazovali, kaj se dogaja z vremenom. Novice s Kredarice niso bile vzpodbudne in tako so vodniki sprejeli odločitev, da se vrnemo v dolino. Pot na Rjavino bi bila prenevarna. Počasi smo se odpravili do vznožja doline Krma, kjer nas je čakal avtobus. Pot v dolino je bila umirjena, tudi vreme se je iz uro v uro izboljševalo. V dolini je že sijalo sonce, v avtobusu pa nas je čakala hladna piva. Prijetno utrujeni od hoje smo posedli po klopcah, si oddahnili in se osvežili s hmeljevim sokom. Bili smo zadovoljni, da smo vsi prišli v dolino, hkrati pa z majhnim grenkim priokusom, saj je Rjavina ostala neosvojena. Posedli smo se v avtobus in se odpeljali do Kovinarske koč, kjer smo pobrali žige in se še malo osvežili. Sledila je pot proti domu. Mimogrede smo na Gorenjskem potešili lakoto v eni izmed znanih gostiln. V poznih popoldanskih urah nas je avtobus pripeljal v Kočevje. Razšli smo se z željo, da se še kdaj snidemo na kakšnem planinskem pohodu. Prvi se je nakazoval že kar kmalu. To so Dolomiti. O tem pa morda kdaj drugič.

Lep planinski pozdrav.

Sašo

7. 3. 2009

BILI SMO V SLAVONIJI

7. marca 2009 zjutraj sta dva osebna avtomobila zapeljala iz Kočevja proti Zagrebu, pri Kutini smo zapustili avtocesto, se podali peš na pot in osvojili Vis, goro iz »hrvaške obilaznice«. Vozili smo se naprej do Slavonskega Broda, kjer smo spet zapustili avtocesto. Tu so nas pričakali domači vodniki in nas odpeljali na začetek »Grdunskega puta«, katerega smo v štirih urah prehodili skupaj z domačimi planinci. To popoldne je zaznamoval dež blato in prijazni domačini. Po zaključku smo prejeli knjižico in značko. Sledil je premik-dvourni vožnja do prelepe gozdarskega doma Jankovac, kjer nas je pričakala topla večerja, toplo in lepo urejeno prenočišče ter osiječko pivo, Selan pa je ponudil še kostelsko rakijo.

Zjutraj je sledil na hitro ogled okolice (jezera, slapovi, park...) nato pa čez prelaz po na novo zasneženi cesti na drugo stran Papuka v Veliko, kjer smo z našim gostom pričeli z celodnevnim pohodom. Večji del dneva smo hodili po svežem snegu in lepem razgledu od bosanskih gora do Madžarske.

Osvojili smo vrhove Mališčak, Ivačko glavo, Nevoljaš in se po lepo urejeni učni poti spusti na izhodišče v Veliko, kjer smo se s pozornostnim darilom poslovili od prijaznega domačega vodnika. Nato mimo Požege in Zagreba do Čateža, kjer smo se spomnili dneva žena.

Dvodnevni izlet v Slavonijo je zaznamovala drugačnost. Presenetljivo hribovita pokrajina in prijaznost domačinov, kateri so nas spremljali in si za nas vzeli čas.

Bili smo si enotni, da smo bili dobra skupina, lepo smo se imeli in preživeli dva drugačna in nepozabna dneva.

(Na pot smo šli: Tone, Vida, Sonja, Julka, Tončka, Miro, Sandi in Franci)

Franci Janež

17. 8. 2010

Izlet PD Kočevje na Breithorn, (4164 m)

V okviru PD Kočevje deluje skupina sodelavcev, ki na različne načine prispeva k obstoju društva, njegovemu ugledu in nemotenemu delovanju. To so člani upravnega odbora, markacisti, vodniki, mentorji in drugi ne posebej imenovani. Vsi skupaj se trudimo, da bi se planinstvo na Kočevskem tako med starejšimi člani-odraslimi in med najmlajšimi-otroki razvijalo in krepilo. Za vse delo in vložen trud se je PD Kočevje želelo zahvaliti svojim sodelavcem z izletom na Breithorn v Švici.

Povabilo je sprejelo 31 članov. 27. avgusta ob 22. uri smo se odpeljali iz avtobusne postaje Kočevje. Pot smo nadaljevali po Italiji, mimo Milana in proti Švici do mejnega prehoda Simplon. Ta prelaz si bomo gotovo zapomnili. Po 10 urah vožnje nam je prav tu zatajil avtobus s svojim menjalnikom. Čeprav sprva nismo vedeli kako bomo nadaljevali pot, se je vse dobro izteklo. Strpen in iznajdljiv voznik ter nekaj pomočnikov je po dobri uri avtobus zopet usposobilo za nemoteno vožnjo naprej do mesta Brigg in do našega kampa v Täschu, kamor smo prispeli v soboto okoli 11. ure. Vožnja je bila res dolga, vendar vmesni postanki, klepet, malo dremanja in spanja pa je tudi ta minila. Naš nadaljni program smo malo spremenili in prilagodili. V kampu, kjer smo imeli rezerviran prostor smo si postavili šotore za prenočitev in se malo okrepčali s hrano, ki smo jo prinesli v svojih nahrbtnikih.

Nato smo se vsi skupaj odpravili na železniško postajo, kupili karte in se približno 20 minut vozili z vlakom do mesta Zermatt. Sobotno popoldne smo si vzeli čas in si ogledali to lepo turistično mesto brez avtomobilskega vrveža, kjer iz vseh strani prihajajo turisti s kovčki in nahrbtniki, različnih jezikov in ras, vsak s svojim namenom. Občudovali smo lesene hiše in čudovito balkonsko cvetje, živo in sveže kot bi ga ravnokar aranžirali mojstri cvetličarji. Sredi mesta pa je drla bela kalna reka. Zanimal nas je še vozni red gondole za naslednje jutro. Matterhorn pa se kot veličastni orel z razprtimi krili ni hotel pokazati v vsej svoji pokončni višini. Kar naprej so se okoli njega podile bele meglice in oblaki, ki so zelo hitro spreminjali svojo obliko. Po vrnitvi v kamp smo imeli skupno večerjo. Spretno ženske roke so narezale slanin, mastnih in kislih dobrot, ki so kaj hitro kopnele z mize. Sledile so priprave nahrbtnikov, samovarovalnih pasov z vponkami, derez, cepinov, pohodnih palic in razporeditev skupin v naveze po 5, oz.4. Ker je bil kamp v Täschu na višini 1450 m, je bila zvečer temperatura kar nizka, tako da so se za spanje prilegla topla oblačila in prav takšna spalna vreča. Da je bilo vlage veliko, se je poznalo v ozračju in na šotorih. Ker smo morali nedeljsko jutro vstati že okoli 5.ure, smo kar hitro legli k počitku. Po pravici povedano se nam je kar prilegel, saj smo lahko vsaj pošteno stegnili noge, ko jih v avtobusu nismo mogli.

Vstali smo še sredi noči in se v čisti temi odpravili do vlaka in po isti poti kot prejšnji dan do vstopne postaje gondole v Zermattu. Le s to razliko, da smo bili opremljeni po planinsko za zimsko turo. To jutro pa je bil Matterhorn kraljevski orel, ožarjen s kraljevsko krono. Med vožnjo z gondolo smo občudovali njegovo mogočnost, ki ni za vsako človeško nogo. Kar 2x smo se presedli in se tako dvignili na višino 3883 m na tako imenovani Klein Matterhorn, ker mu je po obliki malo podoben. V dolini poletje, tu zgoraj pa čiste zimske razmere in drugačna sestava zraka, kar smo občutili v glavi in pri dihanju. Vsi opremljeni v navezah, smo se korak za korakom približevali našemu cilju, ki je bil ožarjen s soncem. Vreme in vzdušje idealno za osvajanje štiritisočaka. Vsi ponosni in veseli smo se vrnili v dolino, ker je tako številčna in raznolika skupina kočevskih planincev glede starosti in visokogorskih izkušenj zmogla začrtani cilj. Po prihodu v kamp je sledilo podiranje šotorov, skupna malica in polnjenje avtobusa s prtljago. Še dobro da je to slednje počel sam voznik, drugače bi morali kakšen nahrbtnik pustiti kar tam, toliko robe smo imeli. Okoli 16. ure popoldan smo začeli z maratonsko vožnjo proti domu. In zopet je bil pred nami prelaz Simplon, ki nam res ni bil naklonjen. Za spremembo tokrat težave v predoru, kjer je potekala izmenična vožnja s pomočjo semaforizirane signalizacije. Vozimo v predoru in kar naenkrat pred seboj zagledamo motoriste, za njimi pa še tovornjak. Na srečo smo vsi pravočasno ustavili in začeli z reševanjem težav. Glede na razmere se je za nas še vse dokaj hitro rešilo, le nekaj poguma in iznajdljivosti je pokazal voznik in naši planinski prijatelji.

Po 12 urah vožnje smo v ponedeljek ob 4. uri zjutraj prispeli v Kočevje. Utrujeni, vendar zadovoljni in hvaležni za vse kar smo doživeli na tem nepozabnem skupnem izletu na Breithorn v Švici.

Melita Berlan

15 .1. 2011

PO KOČEVSKI PLANINSKI POTI

PD Kočevje je 15. januarja 2011 po programu organiziralo svoj prvi pohod v letošnjem letu. Med hojo smo pohodniki spoznali del Kočevske planinske poti. Glede na mesec januar smo pričakovali zimski pohod po snegu, imeli pa smo pravo spomladansko vreme. Pa nič zato! Lepo vreme nam ni pokvarilo prijetnega vzdušja, prav nasprotno, zaradi sonca smo bili še boljše volje.

Zbrali smo se na Avtobusni postaji Kočevje in se kar z redno avtobusno linijo odpeljali do Jasnice. Avtobus je bil poln pohodnikov in nahrbtnikov. Marsikomu se je utrnila misel, kako smo včasih koristili avtobusne prevoze. V današnjem času pa so avtobusi skoraj prazni, ceste pa polne osebnih vozil. Na Jasnici (500m), izhodiščni točki naše poti, se nam je pridružilo še nekaj pohodnikov, tako da je številka zrasla na 42. Jutro je bilo hladno in zložno smo se zagrizli v breg. Vodnica Štefka Ule je držala zmeren tempo, njen pomočnik Simon Figar pa je poskrbel, da se kolona ni preveč raztegnila. Pot proti Slovenskemu vrhu (1040m) je bila suha, zamrznjena in dobro markirana. Nato se je prikazalo tudi sonce, ki nas je spremljalo celo pot do kočje PD (876m). Na Slovenskem vrhu smo si vzeli čas za malico, fotografiranje in prijateljski klepet. Dobre volje smo nadaljevali pot proti Ledeniku (1068m). Obvezen postanek smo imeli še pri bivakih in brez fotografiranja na vrhu Ledenika ni šlo. Tu smo se po naročilu vodnice postavili kot martinčki in vsrkavali prijetne sončne žarke ter s tem poskrbeli za naše zdravje. Proti koči nas je pot večinoma vodila po cesti. Nastale so pogovorne skupinice, ki pa so se držale glavnine. Po dobrih petih urah smo prišli na cilj, Koče pri Jelenovem studencu. Tu sta naša oskrbnika Jožica in Boris poskrbela, da nismo ostali lačni in žejni. Prvi pohod je bil uspešen, tako po številu udeležencev kot po vremenskih in pohodnih razmerah. Upamo, da bodo tako številčne, varne in lepe tudi ostale planinske ture v tem letu.

Štefka Ule

26. 2. 2011

PD Kočevje na Glinščici

V soboto, 26.2.2011, je PD Kočevje organiziralo izlet v Krajinski park Glinščica. Zbralo se nas je 25 pohodnikov. Pot nas je vodila iz Kočevja, mimo Ribnice, Cerknice in do Škofij, kjer smo pobrali lokalnega vodnika Lojzeta iz Kopra. Naš planinski vzpon smo začeli v vasici Boljuncu v Italiji, od koder smo se povzpeli na greben Glinščice. Ker smo vseskozi hodili po robu, smo imeli lep pogled na Trst z okolico in v kanjon doline Glinščice. Svoje planinske spretnosti smo preizkusili tudi po izpostavljenem grebenu, ki je vodil do spomenika tržaškega plezalca Emiliju Comicu. Od tam smo se spustili do cerkve sv. Marije na Pečah, kjer smo imeli daljši počitek in malico. Pot nas je nato vodila mimo slapa in do vasi Botač, to naselje je na meji med Italijo in Slovenijo. Vračali smo se po opuščeni trasi, kjer je nekdanj vodila železniške proge Kozina – Trst in do vasi Pesek. Nato pa zopet po grebenu do vasi Jezero, kjer smo se ustavili v vaški gostilni in imeli krajši postanek za kakšen napitek. Sledil je obisk zidanega razgledišča in spust do rimskega vodovoda ter naprej po kanjonu do zaključka našega pohoda v Boljuncu, kjer nas je čakal avtobus. V Škofijah smo se poslovili od vodnika Lojzeta in se srečno vrnili domov.

Za varnost so poskrbeli vodniki Tone, Vida in Štefka.

Vida Ofak

5. 3. 2011

Zimska tura na VIŠEVNIK

Leto 2011 je zakorakal že v tretji mesec. Ni dolgo, ko sem pisala o prvem planinskem pohodu po Kočevski planinski poti, že je tu četrti v letošnjem letu. Čas res hiti in mi hitimo z njim. Naše življenje pa...Da ne bom preveč filozofirala, je bolje, da se lotim opisovanja našega zimskega pohoda oz. kar zimske ture z obilico snega in tudi obilico sonca. Pa lepo od začetka.

Zbrali smo se v tumorno, sivo, megleno jutro na avtobusni postaji. Tudi naši obrazi so bili podobni vremenu, zaspani, sivi, skoraj še utrujeni. Vreme vpliva na počutje človeka. Sicer smo se trudili, da bi pokazali malo energije, vendar je pogovor hitro zamrl. Vožnjo smo spremljali vsak s svojimi mislimi. Menda bo lepo vreme, mi je hodilo po glavi. Saj so napovedali! Vozili smo se mimo Ljubljane. Kranja, Radovljice vse do Bleda. Vreme pa sivo. Nato pa je avtobus zapeljal proti Pokljuki in glej, veselje, gore so se kopale v soncu. Prevzeti smo bili od lepote obsijanih gora in komaj čakali, da stopimo z avtobusa in se zlijemo s prijetno svetlobo. Obrazi na avtobusu so postali veseli, sproščeni, razigrani. To smo potrebovali! Človek potrebuje sonce, toploto, da se napolni z energijo, ki nas je kar ponesla po stari gozdni cesti z Rudnega polja proti našemu cilju. Viševnik je najbližji bohinjski dvatisočak in relativno nezahteven. Je množično obiskovan v poletnih mesecih, v zimskih pa se tudi ne brani obiskovalcev. Še posebno v tako lepem vremenu, ki smo ga bili deležni. Kar nekaj pohodnikov se je zagrizlo v sneženo pot. Naša skupina je bila največja, saj je štela 24 planincev. Vsi smo z nasmehom premagovali strmo pot mimo vlečnic ob smučiščih. Le ta so samevala v soncu. Tu in tam nas je nekoliko osvežil hladen veter in nas spomnil, da še ni pomlad, čeprav nas je sonce nežno božalo. Na razglednem slemenu smo si naredili dereze. Simon je imel poučno predstavitev hoje z derezami po snegu in udeležence opozoril, na kaj morajo biti pozorni. Nekoliko smo potihnili in skušali upoštevati njegove napotke. Pot je hitro minila in že smo se znašli na vrhu. Le ta nas je nagradil s čudovitim razgledom na okoliške gore, planine in prevale. Pozdravil pa nas je tudi naš Očak v vsej svoji veličini, obsijan s soncem in bogat s snegom. Utihnili smo od navdušenja. Nato pa so zapeli aparati. Vsi smo hoteli ovekovečiti lepoto, ki nas je obdajala.

Še malo kosila, seveda iz nahrbtnika in povratek po isti poti. Opazovali smo turne smučarje in občudovali njihov pogum ali pa samo mladost, veselje, norost. Srečno smo se vrnili na start. Tu je bila slika popolnoma drugačna kot zjutraj. Povsod je vrvelo ljudi, rekreativcev, športnikov, tekačev, smučarjev, sprehajalcev. Pokljuka se je predramila. Še pogled na naš osvojen vrh. Le ta se je mogočno dvigoval nad Rudnim poljem in zadovoljni smo se odpeljali proti sivemu Kočevju.

Štefka Ule

26. 3. 2011

Šli smo na Snežnik ...

V soboto, 26. marca 2011, je PD Kočevje načrtovalo zimsko turo na Notranjski Snežnik, najvišjo slovensko goro izven Alp. Pot nanj ni preveč naporna, vrh je znan razglednik, s katerega se ob lepem vremenu vidi lep del naše domovine. Pogled pa hitro preseže mejo, seže nad Gorski Kotar in zajadra nad Kvarnerjem in s soncem obsijanem morjem. Obisk v zgodnjem poletju je poplačan z občudovanjem raznovrstnega cvetja, zaradi bujne flore pa je vrh Snežnika že od 1964 leta botanični rezervat. Zaradi specifične lege ravno na meji med celinskimi in morskimi vremenskimi vplivi in zavidanja vredne višine se Notranjski Snežnik ponaša z raznovrstno floro, med katero je najti tudi predstavnike alpskega cvetja. Prav zaradi njene lege so vremenski pojavi na pobočju te gore izjemni in siloviti, poleti nas lahko preseneti huda nevihta, v zimskem času pa je pokrita s precej debelo snežno odejo pod katero, kljub bližini morja in sončni legi, počiva še kar daleč v pomladne mesece. Mnogi se zimskega Snežnika spomnimo prav po slikovitih zimskih snežnih vzponih, ki sta jih spremljala silovit veter, ki je neusmiljeno nosil snežni pršec v priprte oči in za nealpsko goro presenetljivo hud mraz, premagovanja vršnega vzpona po poledeneli strmini, koče okovane v led, stiskanja v betonskem bivaku na vrhu, srebanja mlačnega čaja iz termovke, ... Spet drugič po sončnem dnevu, krasnem razgledu in beli bleščavi odboja sončnih žarkov od beline snega, ki je pokrival pokrajino. Vsekakor je bil Snežnik ob zimskem vzponu vedno v snegu.

Sobotna zimska snežna tura na Snežnik je bila drugačna.

Sobotni pohod smo začeli v soboto ob 7.00 uri na Avtobusni postaji v Kočevju, od koder smo se odpeljali do Ilirske Bistrice in dalje do Sviščakov, kjer je bilo izhodišče našega pohoda. Zbrala se nas je skupina petindvajsetih in skoraj zapolnili smo avtobus. Seveda ni šlo brez postanka za jutranjo kavo in po postanku v Cerknici smo bili po treh urah poti do izhodišča pripravljeni na odhod. Vremenska napoved ni bila ravno v naš prid, kljub temu smo optimistično krenili na pot in upali na sončen dan. Pot preko smučišča in dalje po gozdni cesti je bila kopna, šele ko smo se podali skozi gozd je bilo na poti nekaj snega, ki pa je izginil, ko smo dosegli sedlo. Nadaljevali smo vzpon skozi borovce, ki so veselo vpijali sončne žarke in nam nudili vse ljubšo senco, pihal je rahel jugozahodnik, vsak val vetra je bil dobrodošel, saj je bilo ozračje precej segreto. Šele tik pred vzponom na sam vrh se je veter okrepil, na poti smo naleteli na snežišče, sonce se je skrilo, objela nas je nizka oblačnost ali pa megle iz doline, temperatura je hitro padla, posegli smo po vetrovkah. Premagali smo nekaj drsnih mest do vrha, sneg je bil mehak in kljub pričakovani zimski snežni turi je vse železje ostalo v nahrbtnikih.

Mraz in veter so hitro pregnali gostoljubnost oskrbnika Slavka, toplota zakurjene peči in kuharske večine gospe soproge, ki je postregla s slastno domačo klobaso z zeljem in sanjskim jabolčnim štrudljem. Toploto srcu je prineslo še kaj drugega, o čemer na tem mestu ne bi pisal preveč na dolgo. Po daljšem postanku v Koči Draga Karolina smo se poslovili, zavili še na vrh, kjer je nastala priložena fotografija, potem pa sestopili po poti vzpona.

Skoraj ves čas sestopa nas je grelo sonce, zaradi primerne hitrosti hoje in skrbno načrtovane (ne prezgodnje) ure odhoda nismo bili preveč utrujeni, kljub temu smo si z veseljem privoščili še daljši postanek na Sviščakih, od koder smo v popoldanskih urah krenili proti domu.

Kljub pričakovanjem tura na Snežnik ni bila ne zimska, ne snežna, imeli pa smo se vseeno lepo.

Simon Figar

Foto: Štef

15. 10. 2011

Pohod na Obir

Zbrali smo se v mrzlem in turobnem jutru, še zaspani pa vendar v pričakovanju. Pred nami je bila dolga vožnja, saj sta Tone in Vida organizirala pohod na oddaljeno avstrijsko Koroško. Danes bomo poskušali osvojiti gorski masiv Obirja v severnem delu Karavank in njegov vrh Ojstrc (Hochobir 2139 m).

Namestila sem se na sedež avtobusa in že takoj zaprla oči. Hotela sem, da bi vožnja čim hitreje minila in zato sem se odločila, da jo kar prespim. Vendar ni šlo. Avtobus je med potjo pobiral udeležence, včasih silovito ustavil, odpiral vrata... Ljudje so prihajali nanj, se smejali, pozdravljali, nekateri tudi godrnjali. Pa kaj moremo, smo si pač različni! Nekaterim je vse prav, drugi pa ... Moje spanje je šlo pač po gobe. V Ribnici sem dobila še sosedo na sedežu in pogovor je stekel. Opazovali sva pokrajino, ki se je hitro menjavala, obujali prehojene pohode, nisva pozabili tudi na zdravje. Triurna pot je zato kar hitro minila. Med potjo smo pobrali tudi našega prijatelja Francija iz Križ in na sedlu Šajda (Schaidasattel 1069 m), kjer se je začela naša pot, se je zbrala kompletna ekipa. Pozdravilo nas je lepo, vendar hladno, sončno jutro. Pogled na okoliška pogorja je bil fantastičen. Fotografski aparat je bil stalno v akciji. Zaradi mraza je sicer delal bolj počasi, vendar je slikal. Kolona je počasi stopala prvo po travniku, nato po gozdni poti. Pogosto smo se, kljub vetru in mrazu, ustavljali. Občudovali smo pogorje Grintovcev, Košute, prepadno severno ostenje Kamniško-Savinjskih Alp, naše Julijce, kjer se je med dvoglavim Kravjim vrhom pokazal tudi Očak-Triglav, pa tudi avstrijska jezera, gore, njeno pokrajino, Obirjeve stolpe, ki so me malo spomnili na trekking po Olimpu. Malo pred vrhom pa nas je sprejel, poleg še močnejšega vetra, tudi sneg, bel, zmrznjen, čist sneg. Lepo je bilo stopiti nanj. Ob vsej tej krasoti smo pozabili na mraz in na vrhu kar nekaj časa ostali.

Na masivu Obirja je veliko objektov in z njimi povezanih dejavnosti, ki pa spadajo pod naslov: Bilo je nekoč... Včasih so tu kopali svinčevo rudo, sedaj pa si ogledujemo samo še ruševine. Na vrhu je lesen križ na katerem je napis. Le ta ni najbolj primeren za nas, ker smo tudi mi južni sosedje. Pa kaj hočemo, vsak lahko izrazi svoje mnenje. V dolino smo se spustili mimo Rainerjeve kočice (2043 m), ki je nastala iz majhne rudarske kolibe. To je bila prva planinska postojanka v Karavankah. Sedaj nas na njen čas spominjajo samo še ruševine. Veter se je nekoliko umiril, naš pogled pa se je ustavljal na vrhovih Pece, Olševe, Raduhe... in po zanimivi poti smo se spustili do Esenkappler Hutte 1555 m, kjer smo se okrepčali, fotografirali in odpočili na prijetnem sončku. Čakal nas je še spust po travnatem pobočju proti sedlu Šajda na katerega smo prišli z druge strani. Naredili smo torej krožno pot, dolgo približno 6 ur. Primerna je tudi za posameznike, ker ni potrebno skrbeti za prevoz. V zimskem času pa je tu zelo lepa turna smuka.

Na avtobusu smo nekoliko strnili naše vtise. Obrazi so nam žareli od vetra in tudi od zaužitih lepot. Še dva pohoda nas čakata v tem letu in upam, da bomo tudi z njima doživeli prijetne trenutke.

Štefka Ule

4. 12. 2011

PK Kočevje na zaključnem izletu

Leto se izteka. V planinskem društvu Kočevje smo v tem letu opravili veliko dobrih pohodov. Po številnih pohodih čez leto, smo vodniki PD Kočevje ob zaključku leta, že osmič, pripravili za pohodnike izlet v neznano.

V soboto, 4. 12. 2010, smo se zbrali na avtobusni postaji. Kljub sneženju se nas je zbralo 35 udeležencev. Odpeljali smo se proti Žalcu. Po dobri kavici smo si ogledali EKO muzej hmeljarstva in pivovarstva. Veliko smo videli razstavljenega starega orodja, raznih plugov, bran, škropilnic, škafov...Sledila je degustacija piva. Pot smo nadaljevali skozi Celje do Senovega. Tu sta se nam pridružila vodnika PD Senovo. Zaradi obilnega snega smo pešpot skrajšali. Odpravili smo se do vasi Jablance ter po markirani poti naprej do koč na Bohorju. Prijazna oskrbnika sta nas toplo sprejela in postregla. Sonček je že zašel in odhod je bil neizbežen. Prijetno druženje je sledilo na kmečkem turizmu, kjer smo se zavrteli ob glasbi harmonike. Razigrani smo nadaljevali s petjem tudi na avtobusu. Vsem pohodnikom smo se zahvalili za obiske na pohodih, ter jim podelili simbolična darilca.

Prehitro je minilo, a bo z novim letom veliko lepih pohodov in zopet se bomo videli na zaključnem izletu. Vsem ljubiteljem gora želimo srečno v leto 2011 in varen korak.

Zinka Levstik